Република Србија
УПРАВНИ СУД
27 У 5598/17
09.06.2022. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, мр Николе Китаровића и Снежане Бјелановић, чланова већа, са судским саветником Ралић Михајлом, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Илија Џаковић, адвокат из Београда, Наке Спасић број 10, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, сада Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, ради поништаја решења број: 300-433-17-01789/2014-I1000 од 16.03.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.06.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-433-17-01789/2014-I1000 од 16.03.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, да тужиљи А.А. из ..., ул. ... бр. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 11.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбија се, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Савски венац, број 016-433-17-14512/2014 од 27.08.2014. године, којим се тужиљи, као купцу првог стана, одобрава рефундација плаћеног ПДВ, у износу од 142.833,06 динара и налаже Управи за трезор – Филијала Стари град да уплату тог износа изврши на терет назначеног рачуна тужиоца у корист рачуна тужиље.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 12.04.2017. године, преко

пуномоћника, тужиља је оспорила решење туженог органа, најпре наводећи да је пуномоћнику тужиље ово решење уручено тек 11.04.2017. године заједно са дописом првостепеног органа, а да из приложених доказа произлази да је пре тога првостепени орган доставу извршио лицу које уопште и није странка у поступку, већ рођак тужиље, што је супротно одредби члана 77. Закона о општем управном поступку, те да је рок за подношење тужбе из наведених разлога почео да тече тек од 11.04.2017. године, па је тужба благовремена. Истакао је да је решење другостепеног органа неосновано, као и решење првостепеног органа јер је донето уз погрешну примену материјалног права. Навео је да су у овој управној ствари једине релевантне одредбе за оцену да ли тужиља има право на повраћај ПДВ одредбе члана 56а Закона о порезу на додату вредност којим су прописани услови за повраћај ПДВ купцу првог стана, а то је да купац није имао у својини стан до 01.07.2006. године, као и да је уговорена цена стана са ПДВ исплаћена продавцу на његов рачун. Указао је да, без обзира да ли је први пренос у смислу Закона о ПДВ извршен уносом у оснивачки капитал, обавеза рефундације ПДВ постоји јер је продавац издао рачун са обрачунатим ПДВ, што произлази из одредбе члана 10. став 1. тачка 4) Закона о ПДВ, којим је прописано да је порески дужник лице које у рачуну или другом документу који служи као рачун искаже ПДВ без обзира на то да ли је обвезник ПДВ и без обзира на то да ли је извршило промет добара и услуга. Предложио је да суд решење поништи и врати предмет другостепеном органу на поновно одлучивање и обавеже туженог да надокнади трошкове тужиљи у износу од 30.000,00 динара за састав тужбе по АТ и на име судских такси по одмерењу суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да је тужба неоснована из разлога датих у оспореном решењу, предлажући да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), с обзиром на то да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Суд је најпре ценио благовременост поднете тужбе, имајући у виду тужбене наводе да је пуномоћник тужиље оспорено решење примио 11.04.2017. године, а да је пре тога првостепени орган доставу извршио лицу које уопште и није странка у поступку, већ рођак тужиље, што је супротно одредби члана 77. Закона о општем управном поступку.

Према одредби 77. наведеног закона, достављањем писмена законском заступнику, пуномоћнику, или пуномоћнику за примање писмена (члан 79), сматра се да је достављање извршено самој странци.

Одредбом члана 89. став 1. тачка 1) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 72/09), прописано је поред осталог, да ако је странка издала пуномоћје за вођење парнице, а није ближе одредила овлашћења у пуномоћју, пуномоћник адвокат је на основу оваквог пуномоћја овлашћен да врши све радње у поступку. Према члану 135. истог закона, ако странка има пуномоћника, достављање се врши пуномоћнику.

Полазећи од наведених одредаба, као и чињенице да је уз жалбу на

првостепено решење достављено и пуномоћје за заступање пореског обвезника и то као генерално пуномоћје за заступање, достављање је било обавезно пуномоћнику пореског обвезника. Достављање писмена за које је предвиђено обавезно лично достављање, лично лицу које је у поступку имало пуномоћника, не производи правно дејство при оцени благовремености употребљеног правног средства.

С обзиром на све наведено тужба у овом спору сматра се благовремено поднетом.

Тужени орган, у образложењу оспореног решења, наводи да се тужиља дана 28.07.2014. године обратила првостепеном органу писаним захтевом за рефундацију плаћеног пореза на додату вредност за куповину првог стана у износу од 315.693,82 динара. Одлучујући по наведеном захтеву, првостепени орган је одобрио повраћај ПДВ у износу од 142.833,06 динара. Наиме, нашао је, да како је у тренутку преноса права са Б.Б. на „В.В.” д.о.о. објекат био у стању грубих грађевинских радова и са процењеном вредношћу од 420/м², имајући у виду налаз вештака грађевинске струке и како је „В.В.” д.о.о. наставило са извођењем радова на објекту и улагањем средстава до окончања градње и продаје предметног стана купцу по цени у износу од 767,66 еур/м², првостепени орган је правилно на увећану вредност од 347,66 еур/м² обрачунао ПДВ, тј. за добијени износ одобрио рефундацију обрачунатог ПДВ. Ово из разлога што преносилац-инвеститор Б.Б., као физичко лице, није био у режиму ПДВ, те за део до тренутка преноса права својине са Б.Б. на „В.В.” д.о.о. подносиоцу захтева не може да буде одобрена рефундација ПДВ. На основу наведеног тужени је донео одлуку као у изреци оспореног решења, позивајући се на одредбе члана 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС”, бр. 80/02...105/14). Полазећи од наведеног и одредаба чл. 4. и 6. Закона о порезу на додату вредност, наведених у оспореном решењу, тужени орган је закључио да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем одобрио делимични повраћај плаћеног пореза на додату вредност.

Управни суд налази да се оспорено решење не може прихватити као правилно и на закону засновано, јер је донето уз погрешну примену материјалног права. Полазећи од предмета ове пореске управне ствари, а то је повраћај пореза на додату вредност купцу првог стана, суд налази да су у оспореном решењу наведене законске одредбе које нису од утицаја за одлучивање у овој ствари, а да није наведена материјалноправна одредба којом је уређено питање на којем се предметни захтев заснива, а то је одредба члана 56а Закона о порезу на додату вредност („Службени гласник РС”, бр. 84/04...93/12), према којој право на рефундацију ПДВ за куповину првог стана, на основу поднетог захтева, има физичко лице - пунолетни држављанин Републике, са пребивалиштем на територији Републике, који купује први стан (став 1), при чему купац првог стана може да оствари рефундацију ПДВ из става 1. овог члана, под следећим условима: да од 1. јула 2006. године до дана овере уговора о купопродаји на основу којег стиче први стан није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике и да је уговорена цена стана са ПДВ у потпуности исплаћена продавцу уплатом на текући рачун продавца (став 2).

Полазећи од цитиране законске одредбе и стања у списима предмета, из кога несумњиво произлази да је тужиља са предузећем „В.В.” д.о.о. закључила уговор ОВ I бр. 33901/2014 од 19.05.2014. године о куповини предметног стана, те доказа у списима предмета - потврде о исплати купопродајне цене стана; фискалног рачуна издатог од стране „В.В.” д.о.о. од 22.05.2014.године, према којима је тужиља на име

исплате купопродајне цене по наведеном уговору, продавцу платила укупан износ од 3.472.632,00 динара, и то на име цене стана износ од 3.156.938,18 динара и на име пореза на додату вредност износ од 315.693,82 динара, чији је повраћај тражила поднетим захтевом, те чињенице да се у списима предмета налазе и остали докази прописани цитираном одредбом члана 56а Закона о порезу на додату вредност, према којима тужиља, пунолетни држављанин Републике, са пребивалиштем на територији Републике, има својство купца првог стана, суд је оценио да је оспорено решење донето уз назначену повреду закона.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, суд је донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно члану 42. став 1. истог закона, с тим што су примедбе суда, а сагласно одредби члана 69. овог закона, обавезне за надлежни орган.

Имајући у виду донету одлуку, суд је оценио да је основан захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, па је тужиљи за састав тужбе од стране адвоката одмерио износ од 9.000,00 динара, у складу са Тарифним бројем 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12...37/21), као и трошкове судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на одлуку суда у износу од 1.900,00 динара, у складу са тарифним бројевима 28. и 29. Таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, бр. 28/94...95/18). Трошкови за састав тужбе, преко досуђеног износа, а до траженог износа од 30.000,00 динара, нису признати, будући да ови трошкови нису опредељени према износу који адвокату припада по напред наведеној Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 09.06.2022. године, 27 У 5598/17

Записничар
Михајло Ралић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МК